

[Riishøj]

om EF-direktivet ikke har noget med Maastrichtaftalen at gøre. Det er ikke Maastrichtaftalen, det er jo proceduren fra 1986 og frem. Men det er en del af EF-unionen, at nationalstaterne overgiver suveræniteten til EF-systemet. Og et EF-direktiv, som nu er på vej, og som fratager Danmark bestemmelsesretten med hensyn til udbudsvilkårene, er naturligvis et skridt frem mod en union, uanset at det ikke er en del af Maastrichtaftalen. Der er mange andre ting i hele EF's historie, Romtraktaten, afstemningen i 1986, der alt sammen peger i retning af en EF-union i sidste instans.

Det er ikke – for at gentage det – en del af Maastrichtaftalen, men en afgivelse af suveræniteten er naturligvis et skridt hen imod en union, og det ser hr. Duetoft jo på med velvilje og er glad for. Men hr. Duetoft må dog betragte det, at Danmark afgiver suveræniteten på det område som et skridt hen imod en union.

Det med, at ansøgningen blev trukket tilbage, fik vi i sin tid at vide et par dage efter, men det ændrer ikke ved selve afgørelsen, og det var måske den fornuftigste udgang på den sag.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det er helt dejligt at komme tilbage til Folketinget og slappe lidt af i en energidebat, for i øjeblikket går det på de høje nagler rundt omkring i landet med EF-møder. Derfor er jeg også rimelig vænnet til modstandernes forvrøvede argumentation, og den fortsætter åbenbart her i folketingssalen.

Jeg vil godt med formandens tilladelse spørge hr. Riishøj, selv om det ikke er en EF-debat: På hvilket område vil disse direktiver blive presset igennem af EF-unionen? Hvad enten vi siger ja til Unionen eller nej til Unionen, er disse direktiver et led i det indre marked, der er vedtaget af den danske befolkning i 1986.

Jeg vil gerne spørge hr. Riishøj, hvorfor man putter alle disse ting ind i EF-debatten også på energiområdet, som ikke har noget som helst med Unionen at gøre. På et eller andet tidspunkt må det vel gå op også for SF, at der er en adskillelse mellem det, der foregik i 1986, og som den danske befolkning sagde ja til, og det, der skal foregå nu, og som den danske befolkning skal tage stilling til den 2. juni. Så lad være med at blande alle de ting ind i unionsdiskussionen, som ikke har et suk med den diskussion at gøre.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Hr. Duetoft har ret i den diskussion.

Jeg tager ordet for at kommentere det, hr. Duetoft sagde om, at afslutningen på rørlednings sagen kunne skabe usikkerhed hos nye selskaber i forbindelse med en fjerde runde osv. Jeg mener, at andre selskaber, som kigger på Danmark, nok ville have betragtet det som helt urealistisk nogen sinde at skulle komme i en situation, hvor de kunne sidde som operatører på et rørledningssystem, som i øvrigt skulle fungere som infrastruktur for andre, i det omfang og på de vilkår, der her ville have været tale om – og også var tale om i øvrigt – i den tilladelse, der rent faktisk blev givet. Jeg tror, at andre selskaber ville have betragtet den tilladelse, der blev givet fra regeringens side med tilslutning fra os, som en særdeles glimrende sag at have i hånden. Så sådan tror jeg ikke at det er.

Det afgørende er, om selskaberne har tillid til, at der er lige konkurrencevilkår, at man ikke absolut skal i lommen på en af de andre, der er i gang derude, og gennem deres system få pålagt et eller andet forretningsmæssigt operationelt handicap. Det er det, der er hovedproblemet.

Man kunne snarere sige, at den særstilling, der ville have været tale om, hvis tilladelsen ikke havde fået den udformning, den rent faktisk fik, ville udgøre et problem, når andre så på området, for da ville der være en særlig fortrinsstilling, og det var kun den særlige fortrinsstilling, der blev modificeret i den tilladelse, der blev givet.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg forstår ikke, hvorfor hr. Duetoft går herop nu, for det, jeg sagde før, var, at jeg opfatter det, at man overgår til en union, således, at man afgiver mere og mere suveræniteten.

Jeg sagde også, at det ikke er en del af Maastrichtaftalen; det var en del af den afstemning, vi havde i 1986, som naturligvis også indebar et snævrere og snævrere samarbejde og et skridt hen imod en union, som så videreføres i forbindelse med Maastrichtaftalen.

Det var det, jeg sagde, og det mener jeg egentlig ikke er i uoverensstemmelse med det,